5 CENT

de Stormvlag

STRIJDBLAD VOOR DE JONGE GENERATIE

24 MAART 1944 - DERDE JAARGANG No. 10 - VERSCHIJNT WEKELIJKS

Nogmaals: het huisarrest voor de jeugd

** MET de regelmaat van de klok verschijnen er in de dagbladen berichtjes van ongeveer de volgende strekking: „De burgemeester van.... (noem maar op) heeft besloten ook in zijn gemeente de jeugd beneden den leeftijd van achttien jaar te verbieden zich 's avonds op den openbaren weg op te houden".

Reeds eerder wierpen wij ons op om tegen dit „huisarrest voor de jeugd" protest aan te teekenen. Toch lijkt het ons noodzakelijk nog eens de aandacht van de heeren autoriteiten op deze aangelegenheid te vestigen.

Het aantal verboden neemt met de week toe en de burgemeesters kunnen zich in de handen wrijven, want het „jeugdprobleem", — dat nare schrikbeeld, waarover wij vroeger nog al eens plachten te praten en te schrijven — zijn wij bijkans weer vergeten, dank zij het energieke ingrijpen van zoovele vroede vaderen. De jeugd zoekt tijdens de avonduren haar verpoozing niet meer op straat, maar zit nu braaf bij paps of mams op schoot, leest in de „Wonderlijke avonturen van Klein Duimpje" of griezelt bij de enge geschiedenis van „Pieter de Smeerpoets", speelt domino of verzamelt caricaturen van Kick Smit, Daan de Jongh, Caldenhove of Bertus de Harder. De straat is zoo gezeid „schoongeveegd" en vele burgemeesters zitten nu met smart te wachten totdat hun de orde van „Redder der jeugd" met gesp wordt verleend.

Wat zijn die magistraten daar eventjes actief geweest en welk een initiatief hebben zij betoond! Misschien hebben zij er zich zelf nog het meest over verbaasd, dat een „probleem" zich zóó gemakkelijk met één pennestreek laat oplossen. Dat is potdorrie ook iets om toe te passen op de zwarte handelaren, op de hoedenjatters, op de verkoopers van „zwarte" plaatsen voor den Stadsschouwburg. Mogen wij de burgemeesters een uitvinding aan de hand doen zonder dat wij er patent op verlangen? Laten zij dan zoo snel mogelijk een berichtje in de plaatselijke pers afdrukken van den volgenden inhoud:

„De burgemeester heeft bepaald, dat aan mannelijke en vrouwelijke zwarte handelaren, hoedengappers en verkoopers van „zwarte" plaatsen voor bioscoop, schouwburg, cabaret, voetbalwedstrijden en andere publieke vermakelijkheden in den vervolge verboden is om hun practijken uit te oefenen. Personen, die in strijd met dit voorschrift handelen, moeten op het hoofdbureau van politie strafregels schrijven of achter elkaar drie borden rijstebrei opeten."

Wij verwedden ons hoofd er onder, dat deze maatregel succes zal hebben. Of.... of schudden onze burgemeesters het hoofd, twijfelen zij aan het succes? Het is natuurlijk hun goed recht, maar het moet ons van het hart dat wij op onze beurt niet het nut van de huisarresten voor de jeugd inzien. Want gelooft men nu in allen ernst, dat jongens en meisjes beneden de achttien jaar, die gewoon waren elken avond langs de straat te dweilen, door een berichtje in de krant zoo geschrokken zijn, dat zij nu hun oude practijken gestaakt hebben? Och, kom. Die knaapjes en joffertjes, die al zoo doortrapt in hun gedragingen zijn, laten zich niet door honderd krantenberichten van burgemeesters en politie-presidenten ervan weerhouden om elken avond de straatdeur achter zich dicht te trekken en op avontuur te gaan. Bovendien weten zij maar al te goed, dat zij slechts zelden gesnapt zullen worden, omdat het politie-apparaat nu eenmaal niet omvangrijk genoeg is om hen elke minuut van den dag na te gaan. Waarom zullen wij dit feit trachten te verhelen, terwijl iedereen het weet.

En dan nog iets. Hebben onze gemeente-bestuurders zich er wel eens rekenschap van gegeven hoe groot het percentage jongeren is, dat haar naam ten schande maakt op het totaal aantal jeugdige personen gezien. Wij zijn er van overtuigd, dat dit aantal nog niet eens de vijf procent te boven gaat, misschien is het nog wel minder. Wat zegt ons dit? Dat zegt ons, dat zeker 95 % van de Nederlandsche jeugd, die zich niet aan practijken schuldig maakt, waarvoor de burgemeesters-verordeningen in het leven geroepen zijn, het slachtoffer wordt van een maatregel, die niet alleen onredelijk is, maar bovendien een beleediging voor haar beteekent.

(Vervolg op pag. 2)

Is onze jeugd „op straat gezet"? Staan voor haar werkelijk geen mogelijkheden meer open? Het artikel op pag. 3 wil nogmaals een antwoord op deze vraag geven.

De bijkans niet te bevredige belangstelling, van de jeugd voor de sport is een verheugend verschijnsel. Want „in de sport vinden wij elkaar". Lees in dit verband het artikel op blz. 4 en 5.

(Vervolg van pag. 1)

Wij wilden, dat al die menschen, die altijd maar verkondigen, dat de jeugd de toekomst heeft, zonder ook maar een oogenblik over de draagwijdte van hun woorden na te denken, zich er eens van bewust werden, dat het inderdaad de jeugd zal zijn, die aan de toekomst van Nederland zal bouwen en niet wat wij, jongeren, verstaan onder de oude generatie. De jeugd is niet vastgeroest aan die oude begrippen en waarden, waar de oude mannen en vrouwen van Nederland, oud naar leeftijd, maar vooral naar geest, zoo aan hangen. Laat men dit toch niet vergeten: over enkele maanden zal het vier jaar geleden zijn, dat Nederland in den oorlog betrokken werd. Vier jaar is een heele tijd in het leven van een jongen of een meisje. Dat beteekent namelijk, dat zij die in Mei 1940 dertien of veertien jaar waren, nu jonge burgers van zeventien en achttien jaar zijn geworden. Zij zitten in de hoogste klassen van de middelbare scholen, staan sedert enkele jaren in de fabriek, zijn in den Arbeidsdienst of reeds op kantoor.

Deze jonge generatie heeft er slechts een flauwe voorstelling van hoe het vroeger in ons land toeging. De oude partijgangers, de oude binnenlandsche structuur, kort en goed het leven van vóór Mei 1940 kent zij niet. Hoogstens heeft zij er nog een vage voorstelling van. Zij is in dezen oorlogstijd groot geworden, zij heeft reeds vaak den oorlog aan den lijve leeren kennen, zij is van den eenen kant naar den anderen geslingerd, zij is groot geworden temidden van overvallen, roof- en politieke moorden, zij hoort haar ouders steen en been klagen en zoekt nu krampachtig naar een uitweg. Onze jeugd zoekt naar de mogelijkheden om zich te ontplooien, om haar wenschen en verlangens in vervulling te zien gaan, kortom om aan haar jonge leven inhoud te geven. Zij verlangt daarbij steun van hoogerhand en moet ook op dezen steun kunnen rekenen.

Een gezonde, eerlijke jeugd is het kostbaarste bezit van een volk en het moet zich dan ook alle moeiten en kosten getroosten om deze jeugd tot goede vaderlanders op te kweeken. Doet een volk dit niet, wil het de noodkreet van de jeugd niet verstaan, omdat dit volk het te druk heeft met zijn eigen kleine geharwar en gepeuter, dan gaat het te gronde. Een volk, dat zijn jeugd verwaarloost, is zijn plaats onder de zon niet waard. En een volk, dat door middel van zijn bestuurders de jeugd met volkomen negatieve maatregelen opscheept, waartoe het „huisarrest voor de jeugd" gerekend moet worden, moet zijn houding snel herzien, anders is er in die jaren een generatie opgegroeid — weet toch wat dat zeggen wil, autoriteiten van Nederland! — die in haar jonge leven slechts met negatief gepruts te doen heeft gehad en nu nooit eens geschraagd is in haar schreeuwend verlangen om de zin van dit leven te leeren begrijpen.

Om één jongen en één meisje, die van het rechte pad afgedwaald zijn, voor erger te behoeden, worden er twintig anderen opgesloten. Neen, heeren burgemeesters en politie-presidenten, met een dergelijken maatregel bewijst men den jeugd geen dienst. Die eene jongen en dat eene meisje moeten aangepakt worden, zij moeten van de dwalingen huns weegs genezen worden, maar laat dan, wat wij u verzoeken mogen, die andere twintig jongeren vrij en ondersteunt hen op alle mogelijke wijze om hen tot goede gemeenschapsmenschen op te voeden. Inderdaad, het is niet zoo gemakkelijk, het kost meer moeite, dan vier of vijf regeltjes in de krant te zetten en een verbod af te kondigen, maar de moeite van het doen is het in ieder geval waard. Of bouwt gij niet aan een ware volksgemeenschap?

KULTUUR-MONUMENTEN

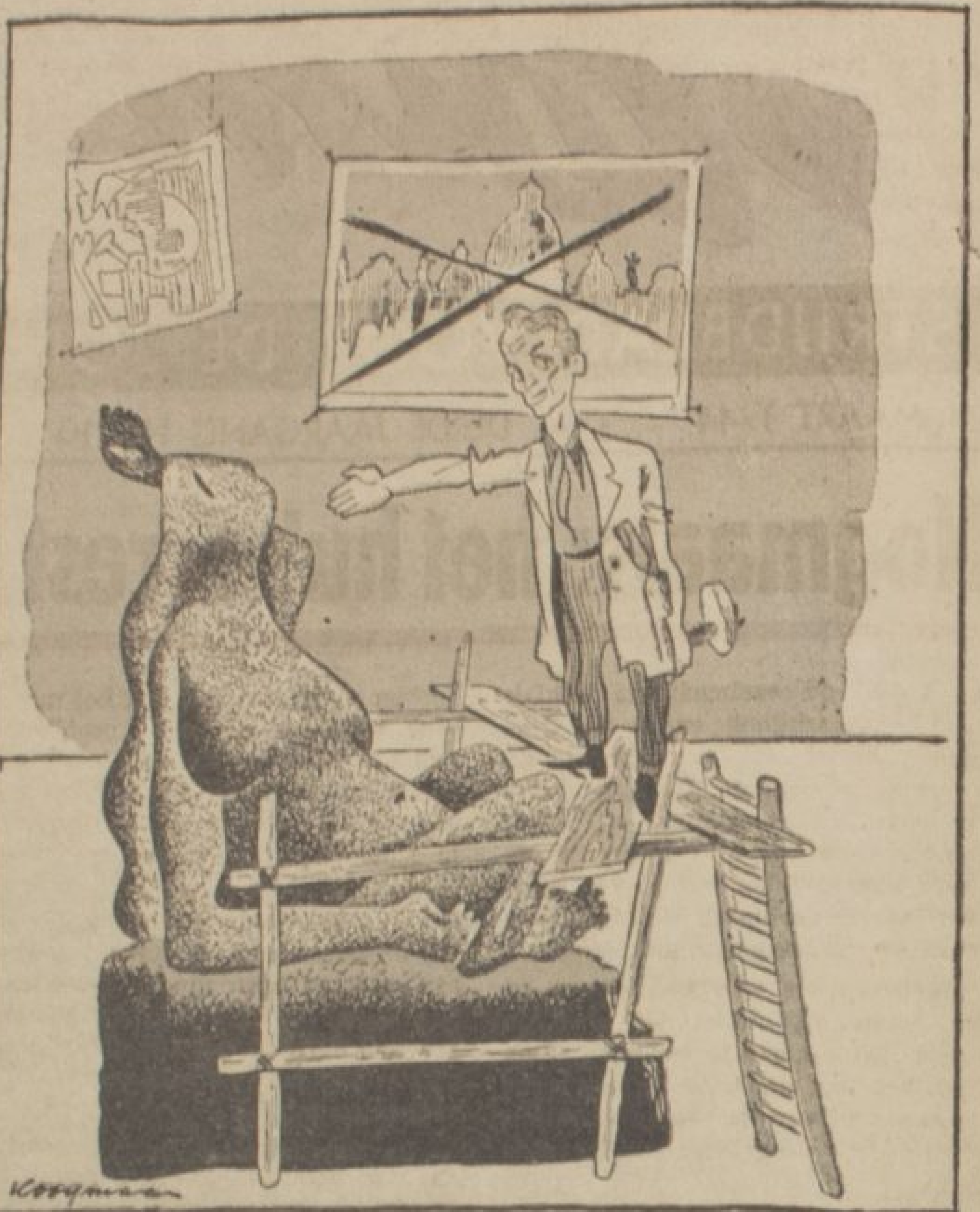

„Wat geeft 't of ze die ouwe rommel kapot gooien. Na den oorlog maken we ze VEEL mooier!"

MAX BLOKZIJL spreekt tot de jeugd

Donderdag 30 Maart .... **in AMSTERDAM (Spaard.buurt)**
Vrijdag 31 Maart .... **in LEIDEN**
Maandag 3 April .... **in AMSTERDAM (Ind. buurt)**
Donderdag 13 April .... **in ROTTERDAM (Zuid)**
Vrijdag 14 April .... **in DORDRECHT**

ZIE PLAATSELIJKE AANKONDIGINGEN!

Er zijn nog mogelijkheden voor de jeugd

Inschakeling bij de Luchtbescherming - Oogsthulp

**DE jeugd klaagt, dat zij in dezen tijd uitgesloten is, dat zij „falikant op straat gezet" is, dat zij haar aandeel niet kan nemen in de ontwikkeling van dezen tijd. En zij geeft er de nationaal-socialisten de schuld van dat die een dergelijken toestand geschapen hebben. De lezers van dit blad zullen zich herinneren, dat wij enkele weken geleden [1] met klem tegen deze gedachtengang opkwamen en dat wij op duidelijke wijze aantoonden, dat een eerlijk willende jeugd, met voldoende doorzettingsvermogen en bezield door idealen, óók in dezen tijd nog genoeg mogelijkheden heeft om haar krachten voor de gemeenschap aan te wenden. Wij doelden daarbij op den Nederlandschen Arbeidsdienst, op den Germaanschen Landdienst, op de Nederlandsche Jeugdherberg Centrale en op de Jeugdgroepen van het Nederlandsche Arbeidsfront, die alle plaats bieden aan jongens en meisjes, die zich de nationaal-socialistische idee nog niet eigen hebben kunnen maken.

Op het oogenblik, dat wij het bewuste artikel schreven, waren wij er nog onwetend van, dat een plan dat wij in het voorgaande nummer van „De Stormvlag" opperden, namelijk om de jeugd tijdens en onmiddellijk na luchtaanvallen in te schakelen, bij de autoriteiten in zulk een goede aarde zou vallen. Wij knoopten namelijk vast aan enkele opmerkingen van jonge kerels, voornamelijk uit Nijmegen, die ons berichtten, dat zij, ondanks het feit, dat zij zich onmiddellijk op de plaatsen des onheils aanmeldden om hulp te verleenen, geweerd werden. Wij herinnerden hieraan in ons artikel en legden aan de autoriteiten de vraag voor of er niet een mogelijkheid bestond om jongeren, die bij rampen e.d. de helpende hand willen bieden, in te schakelen.

Het doet ons genoegen mede te deelen, dat ons voorstel nu reeds vruchten afgeworpen heeft. Wij polsten namelijk den Hoofd-Inspecteur van de Luchtbescherming, overste A. van Batenburg, over deze kwestie, en die was er zoo geestdriftig over gestemd, dat hij onmiddellijk maatregelen nam om de plaatselijke hoofden van de luchtbeschermingsdiensten richtlijnen te geven die nageleefd moeten worden, wanneer de jeugd zich straks — en laten wij hopen in grooten getale — komt aanmelden.

Overste Van Batenburg wil de jongens, wier leeftijd niet onder de zeventien jaar mag liggen, voornamelijk bij de ordonnancediensten ingeschakeld zien. Zij krijgen daarmede een zeer belangrijke taak te vervullen, die met alle geestdrift aangepakt dient te worden. In onze getroffen steden heeft zich namelijk verschillende malen het feit voorgedaan, dat de telefoonverbindingen onklaar geraakten, waaruit soms ernstige situaties dreigden te ontstaan. Wanneer echter een behoorlijke ordonnancedienst is georganiseerd, met jongens, die berekend voor hun taak zijn en die tevens in de plaats hunner inwoning uitstekend georiënteerd zijn, dan zullen moeilijkheden in de meeste gevallen vermeden kunnen worden.

Of dit plan echter eenige kans van slagen heeft, hangt louter en alleen van de jongens af. Is het hun inderdaad ernst om zich op eenigerlei wijze voor de gemeenschap verdienstelijk te maken — en wij twijfelen niet aan hun oprechte bedoelingen — dan wordt hun hier een mogelijkheid geboden, die zij met beide handen kunnen aangrijpen. Want het is niet zoo, dat de jongens die zich bij de luchtbeschermingsdiensten aanmelden, alleen bij luchtaanvallen iets omhanden zullen hebben. Voor zij ingeschakeld zullen worden moeten ze een grondige opleiding mee maken. Overste Van Batenburg stelt zich voor de jongens, die in ploegen van ongeveer twintig vereenigd zullen worden, zooveel mogelijk onder eigen leiding te stellen. Energieke en flinke knapen, die iets in hun mars hebben wordt dus een kans geboden die zij niet voorbij mogen laten gaan.

Maar nog een andere mogelijkheid opent zich voor de jeugd die nu „uitgeschakeld" meent te zijn. Ons land verkeert, wat de voedselvoorziening betreft, in een positie, die niet benijdenswaardig is. Het is noodzakelijk, dat er met den komenden oogst uit den grond gehaald wordt, wat er redelijkerwijze uitgehaald kan worden. Maar dat niet alleen.

De oogst moet ook binnen gebracht worden, en dat is een taak, die in het bijzonder voor de jeugd weggelegd is, nu zoovele arbeidskrachten niet meer ter beschikking zijn. Evenals het vorige jaar, toen onze jeugd reeds door bemiddeling van verschillende instanties bij de oogsthulp ingeschakeld werd, zal ook in dezen zomer een beroep op haar gedaan worden. Dan zullen ongetwijfeld al die jongeren, die nu klagen niets omhanden te hebben, zich als één man aanmelden om door hun hulp de gemeenschap althans van enkele zorgen te bevrijden. Zij dienen dan dezen vrijwilligen inzet niet op te vatten als een pleziertje of als 'n aangename vacantie met veel eten en veel luieren, maar als een eeredienst, die zij het Nederlandsche volk bewijzen!

Maak ons tot volk....

Gij Macht, die over alles machtig zijt,
die met het vuur de zwartste nachten splijt,
vermoeiden met Uw nieuw vertrouwen wijdt,
den sterke tot de laatste zege leidt:

Maak ons tot Volk, — dat langer niet wil leven
om goed en goud, om onderdak, om rust;
Maak ons tot Volk, dat strijden wil en streven
naar Uw bevel, van eigen kracht bewust.

Brand uit het hàlf geloof en hàlf verzaken,
de kwaal van halve menschlijkheid;
de twijfel tusschen slaap en half ontwaken,
de eigendunk der ongebondenheid.

Sla ons in boeien, — tot w'ons zelve kennen.
Laat ons niet vrij, — dan tot den eersten plicht:
ons aan Uw harde wetten te gewennen;
Buig recht in ons, wat krom werd en ontwricht.

Dàn zal uit duisternis een Volk herrijzen:
een staalhard werktuig, willig in Uw hand.
Aan één zult gij de rechte wegen wijzen.
Het vuur tot volgen dan in allen brandt.

Dàn vlucht de laatste schaduw — en de stralen
van nieuwe dagen vallen over 't land.
Moesten ook duizenden in 't donker falen:
't In Uw herboren Volk herneemt zijn Vaderland.

Jaap van Kersbergen

Uit: Lichtkogels.

In de Sport vinden wij elkaar

EEN trieste, mistige Maandagmorgen. Blinkend glimmen de klinkers van de brug tegenover de tramhalte van de lijn, die mij dagelijks naar kantoor voert. Op het trottoir doemt vaag de silhouet op van een kiosk, half weggedoken in den naargeestigen voorjaarsmist. Op den vluchtheuvel staan in kalme gelatenheid de „vroege" passagiers de komst van de tram af te wachten, die ieder oogenblik om het hoekje uit den nevel kan opdoemen. Een slagersjongen slingert over de brug, brengt vol bravour met een sierlijke boog zijn fiets met piepende remmen vlak voor de kiosk tot stilstand.

„Zeker een krant koopen. . .", peins ik, . . . „kon ik eigenlijk ook nog wel even waarnemen, de tram is er toch nog niet . . ."

Maar het koopen van een krant aan de kiosk is op Maandagmorgen een onderneming, die gelijk staat aan het halen van kruideniersboodschappen op „bonnendag". Ook hier is geduld een schoone zaak, want voor het loketje van de kiosk verdringt zich een drom . . . schooljongens. Knapen van acht tot achttien jaar vechten er om een krant. Het stapeltje Maandagochtendbladen op de toonbank binnen slinkt zienderoogen en de dubbeltjes rollen met de regelmaat van een scherp afgestelde automaat in het zinken centenbakje. Schooljongens koopen kranten . . . een hausse in Maandagochtendbladen . . . Op de trottoirs, op den vluchtheuvel, in de portieken en op de schoolpleinen: schooljongens van acht tot achttien met kranten. . . . Sportverslagen . . . lectuur, spannender dan de avonturen van Winnetou of Old Shatterhand...

EEN ander beeld! Na afloop van een belangrijken voetbalwedstrijd heb ik nog even een babbeltje gemaakt met een paar clubbestuurders in de gezellige kleedkamer van een van onze groote stadions. De meeste spelers zijn al gekleed en gereed om naar huis te gaan. Voor mij uit stapt veerkrachtig de Blauw-wit-doelman Van Raalte. Onder den arm houdt hij zijn koffertje. Hij is alleen. Tenminste tot den uitgang van het stadion. Daar wacht echter met engelengeduld een onvermoeibare schare jongelieden, gewapend met plakboeken vol foto's en sportkarikaturen . . . autogrammenjagers . . .! En Van Raalte is het slachtoffer. Met onfeilbare zekerheid wordt hij herkend. Een schelle jongensstem schiet uit in plat Amsterdamsch: „Jonges . . . Fan Raolte . . . !!"

Het is gedaan met des doelmans rust. Hij kan geen stap meer verzetten, dertig, veertig jongens, van acht tot achttien hangen hem aan 't lijf. . . . bedelen, smeken om een handteekening. Haastig krabbelt het slachtoffer een paar potloodstrepen op de toegestoken plakboeken. Maar het is onbegonnen werk. Want zoodra hij blijk heeft gegeven te willen toehappen, komen nieuwe drommen opdagen. Waar ze zoo gauw vandaan komen . . .? Uit alle hoeken en gaten . . .! Zondag na Zondag trekken honderdduizenden jongens in Nederland naar de sportvelden. Ze schreeuwen zich schor, moedigen hun favorieten luidkeels aan, en wachten na afloop van den wedstrijd de spelers op om autogrammen te verzamelen. . Sportmaniakken . .? Of verzamelwoede . .? Of beide misschien . .?

WAAROM ik juist met deze beide beelden aankom? Ik zou ze met tientallen andere kunnen aanvullen, maar ik geloof toch al voldoende duidelijk te hebben gemaakt, dat de sport in ons vaderland een gezonde belangstelling geniet bij de jongeren. Niet dat zulks voorheen niet het geval was, maar de belangstelling is toch enorm toegenomen. En ondertusschen vraag je je in gemoede af: moeten we ons verheugen over deze belangstelling? Of gaat die belangstelling werkelijk niet verder dan het kijken naar wedstrijden, het in stilte vereeren van een aantal aanbeden favorieten, het verzamelen van plaatjes en autogrammen en het verslinden van Maandagochtendbladen . .? In dat laatste geval behoeven we ons heelemaal niet te verheugen. Dan is die belangstelling maar een voorbijgaande vlaag, een gril van de jeugd, zooals eertijds het verzamelen van sigarenbandjes en van lucifersmerken een gril was, die spoedig voorbijging.

Ik geloof er echter niet aan. Ik heb de overtuiging, dat het onze jongens volle ernst is met hun sportbelangstelling. En zelfs al zou het voor velen slechts een gril zijn, dan nog is er reden tot juichen. Want het zien en lezen van sportprestaties prikkelt de verbeelding en de gezonde eerzucht van onze jongens en meisjes. En daarvan blijft allicht iets hangen. Het droomen van groote daden heeft al vaker tot de verwezenlijking van die droomen geleid. Ik geloof, dat de belangstelling van de jeugd anders beschouwd moet worden dan die van de honderdduizenden „sportkijkers", die Zondag na Zondag hun krakende botten en stijve spiermassa's op het houtwerk van de tribunes hunner lievelingsclub neervlijen. Want die laatsten verlustigen zich slechts in den aanblik van de sportprestaties van een ander, zonder zelf ook maar een diepe kniebuiging te kunnen maken zonder geweeklaag of minstens een diepen zucht. De jeugd daarentegen droomt van daden. En het is zaak om die droomen te verwerkelijken. Want sportbeoefenen beteekent het lichaam fit houden. Een gezonde geest in een gezond lichaam is een onverslijtbare leuze, die vooral in dezen tijd sterk tot ons spreekt. Jonge menschen hebben sport noodig als brood. Slechts in de sport kunnen zij zich uitleven; in de sport vinden wij elkander, leeren we elkander waardeeren. Wie sport beoefent, oefent zich in kameraadschap en verdraagzaamheid.

Maar er zijn meer redenen, waarom de sportieve belangstelling van de jongeren zoo van harte toe te juichen is . . . Ons kleine stukje zilte grond aan de Noordzee heeft sportlieden van grooten naam voortgebracht. Wij hebben de reputatie, die mannen en vrouwen als Jaap Eden, Piet Moeskops, Berger en Osendarp, Mevr Blankers-Koen, Willy den Ouden, Rie Mastenbroek en vele tientallen anderen vestigden in de wereld hoog te houden. Een zware taak. Maar tevens zoo'n prachtige en hooge taak, dat iedere jongen en ieder meisje, dat gezond van lijf en recht van leden is den plicht heeft zich daar terdege op te bezinnen. Want willen wij onze reputatie handhaven ten opzichte van andere, grootere volkeren, dan dient er hard aangepakt te worden.

Aan de jeugd is de toekomst, om eens een versleten uitdrukking te gebruiken. Maar ze is er niet minder kernachtig om. En de waarheid van dit gezegde komt wel duidelijk tot uitdrukking in de sportwereld. De jeugd heeft nu eenmaal de gave van snel en gemakkelijk iets aan te leeren. Wie later in een of anderen tak van sport wil uitblinken, moet al jong beginnen met de technische vaardigheid, die voor deze sport vereischt is, te verwerven. Ernstige en nauwgezette training, massale beoefening van athletiek, voetbal, zwemmen, roeien, tennis, wielrennen, boksen of welke tak van sport ook, is een dringende eisch voor het op peil houden van ons nationale sportleven. Met kranten napluizen, lettervreten, sportkijken-maar-niet-doen en autogrammenjagen komen wij er niet. Meld je dus aan, wanneer je dat tenminste nog niet gedaan hebt, bij een sportvereeniging. Laten we afspreken, dat we elkander straks terugvinden . . niet voor de kiosk . . niet aan de poort van het stadion . . maar op het groene veld zelf . . in het zwembad of op de baan . . We zien elkander dan lachend in de oogen en knipoogen elkander veelbeteekenend toe, als kameraden . . sportkameraden!

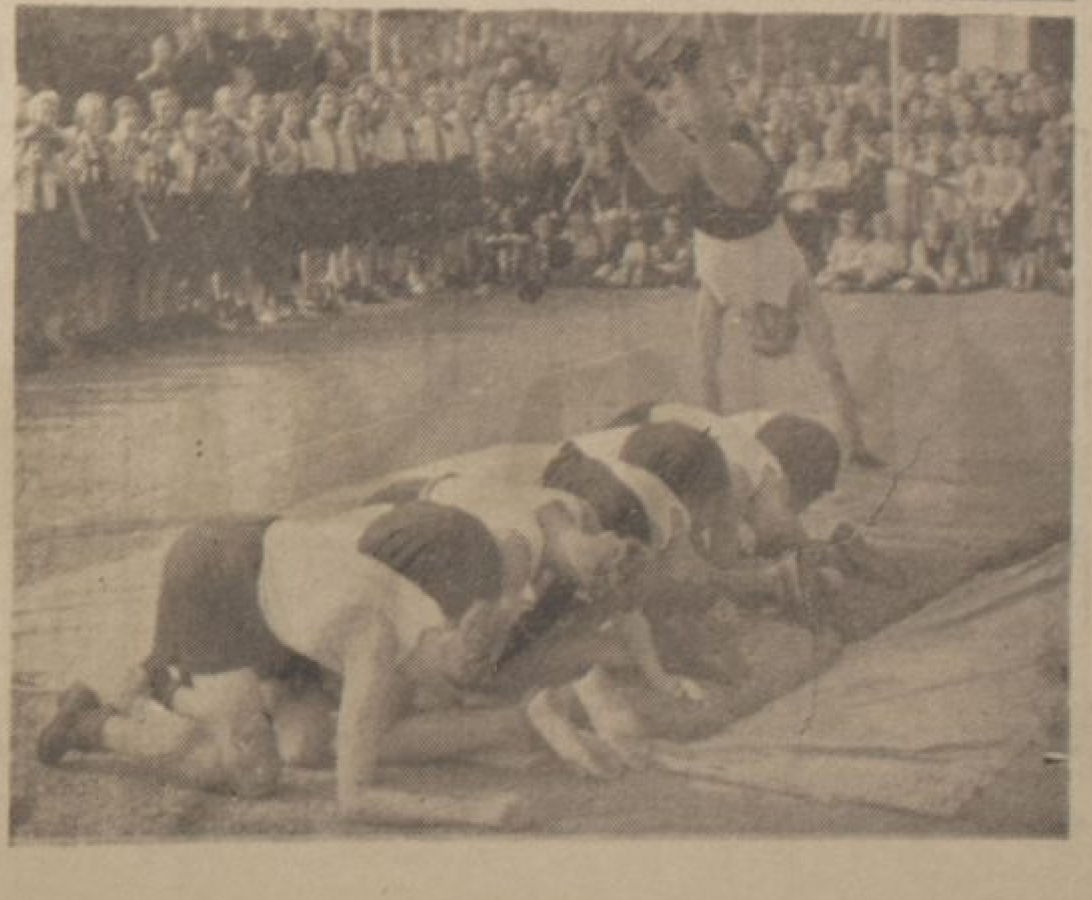

„Jeugd in de branding..."

IS DE KLOOF TE OVERBRUGGEN?

In de critiek op het eerste artikel van Joop van Bodegraven in „De Stormvlag" van 10 Maart j.l., stelde de redactie vast, dat er tusschen de twee woordvoerders van groote groepen jonge Nederlanders een breede kloof bestaat, die er de oorzaak van kan zijn, dat deze groepen het nooit samen eens zullen worden en de onderlinge verdeeldheid blijft bestaan. Want, zoo schrijft de redactie, een enghartig nationalisme en een zweverig internationalisme kunnen nooit samengaan, en bij eventueele debatten moeten alle andere kwesties op dit onderscheid dood loopen. Zoodat geen van beide, (noch Bodegraven, noch Kruisinga) den weg aangeeft, die ons volk tot een betere samenleving moet leiden.

En aangezien ik zelf met mijn opstellen niets anders voor heb, dan eindelijk eens tot eenheid te komen, wil ik nogmaals mijn Nationalisme verklaren.

Daarbij stel ik in de eerste plaats vast, dat we uiteindelijk moeten aansturen op een duurzame vrede en een royale welvaart onder alle volkeren. Het is alleen maar de vraag, op welke wijze dit ideaal kan worden verwerkelijkt. In mijn eerste stukje stelde ik vast, dat, wanneer wij een gemeenschap willen opbouwen, wij dat natuurlijk moeten doen door alle onderdeelen stuk voor stuk in elkaar te passen. Wanneer die gemeenschap echter de ware wil zijn (wat Bodegraven verstaat onder vrede en welvaart) dan moeten alle onderdeelen een hoogen graad van perfectie bezitten en tenslotte tot in de finesses harmonieeren. Slechts dan zal het groote gebouw stabiel en sterk zijn. Deugen de fundamenten niet, of zijn ze van slecht materiaal, dan zal het geheel onherroepelijk in elkaar storten!!

Wanneer we dus een wereldgemeenschap opbouwen, dan moet ook zij uit hecht gefundeerde onderdeelen bestaan. Want het lijkt mij zeer onwaarschijnlijk, dat het mogelijk is om alle „kunstmatige tolgrenzen" ineens op te heffen en alle bestaande tegenstellingen in bevredigende mate op te lossen. Wanneer ons Volk nog zóó verdeeld is, dan behoeven we er niet aan te twijfelen, dat in de wereld nog oneindig grootere tegenstellingen bestaan, tegenstellingen, die voorloopig wellicht nog niet kunnen worden opgeheven, zoodat we dus noodzakelijkerwijze verplicht zijn om eerst te beginnen bij de hechte constructie van de kleine onderdeelen. Die onderdeelen zijn de volkeren der Aarde. Want van den oorsprong onzer jaartelling af tot op heden, hebben zich gemeenschappen afgerond, die in den loop der tijden tot een hechte gemeenschap samengegroeid zijn, namelijk door taal, lot, zeden, cultuur, strijd tegen menschelijke en natuurlijke vijanden, enz. Zulk een gemeenschap is nu bv. het Nederlandsche Volk. Wanneer twee Nederlanders, die elkaar nog nooit ontmoet hebben, in Paraguay elkaar ontmoeten, dan zullen ze elkaar onmiddellijk de hand reiken, en voor den buitenstaander zal het zijn, alsof twee vrienden van jaren her opnieuw een vriendschapsband sluiten. Dit is een volkomen natuurlijke zaak. Hier behoeft men niet te praten over „kunstmatige tolgrenzen" of iets dergelijks, hier spreekt de Natuur. Dit is niet te betwisten, want de feiten zouden elke andere redeneering logenstraffen. Overigens voel ik veel meer voor den één of anderen jongen strijdmakker uit Maastricht of Groningen, dan voor een wildvreemden Chinees uit Honkong. Waarbij ik vaststel, dat van de één of andere suprematie van het Nederlandsche Volk ten opzichte van het Chineesche in het geheel geen sprake is. Integendeel! In vele gevallen staat de Chineesche cultuur op een hoogeren trap, dan de West-Europeesche. Het is alleen maar het feit, dat, wanneer men een andere cultuur beter gaat vinden dan de eigen, men deze laatste noodzakelijk moet degenereeren, hetgeen we natuurlijk niet willen.

Wanneer ik dus over Nationalisme spreek, dan bedoel ik daarmee, dat we nu eerst het onderdeel, dat overigens een volkomen natuurlijk gegroeid, geheel is, tot hoogen bloei moeten brengen, zoodat het later kan dienen om een hechte steunpilaar te vormen voor de wereldgemeenschap. Aangezien ik in geen enkel artikel plannen voor na den oorlog heb ontvouwd, en dus zuiver en alleen de problemen van nu aan de orde stelde, kon ik niet anders dan over een natuurlijk Nationalisme spreken, een Nationalisme, dat ervoor dient te zorgen, dat het Nederlandsche onderdeel tot een hoogen graad van perfectie opgevoerd wordt, zoodat het in staat zal zijn, zijn eigen karakter ten allen tijde te kunnen handhaven. Waarmede wij geenszins ons eigen land omhoog willen werken met terzijdestelling van de belangen van anderen. Ons streven is er echter alleen op gericht, Nederland in de toekomst de plaats in de Wereldgemeenschap te geven, die haar rechtens toekomt. Vandaar, dat ik mij niet aan de Groot-Germaansche idee kan overgeven, omdat ik eraan meen te mogen twijfelen, of mijn idee in de Groot-Germaansche gedachte belichaamd is.

Houden we ons dus aan de beperkte mogelijkheden gedurende den oorlogstoestand, dan kunnen we niet anders zeggen, dan dat het onze taak is de Nederlandsche jeugd op een hooger plan te brengen, terwijl wij voor het oogenblik afzien van politieke plannen, dus zuiver en alleen een gezonde en sterke basis leggen, voor een toekomstige hechte gemeenschap.

Overigens zou ik aan van Bodegraven willen vragen: „Hoe wil jij met je Internationalisme op het oogenblik iets bereiken?" Ik behoef slechts te herinneren aan de vroegere Padvinderij, die ook een internationale jeugdbeweging wilde zijn. Zij verbande elken vorm van militarisme, omdat militarisme haat en verdeeldheid zaaide, gelijk men zei, met als resultaat, dat de heele organisatie een hopeloos verward beeld te zien gaf, terwijl geen enkel rechtgeaard ideaal in het gros der Padvinders leefde, wat iedere critische Padvinder van vroeger direct zal onderstrepen. Een internationale jeugdorganisatie blijft voorloopig dus nog Utopie.

Zoodat wij tenslotte vaststellen: **Op het oogenblik, tijdens den oorlog, is het onzen plicht om te werken aan het éénworden van de Nederlandsche jeugd, en daardoor te bouwen aan een hechte Nederlandsche samenleving.** Wanneer die samenleving werkelijk goed georganiseerd zal zijn en een breede basis biedt voor een verder streven, dan zijn wij tenminste klaar om te kunnen werken aan internationale welvaart en vrede.

Eigenlijk zou het wel nuttig zijn, wanneer van Bodegraven en ik de zaak in persoonlijk contact onder de loupe zouden nemen, om na te gaan, of de kloof, die ons scheidt werkelijk zoo breed is.

WANT IK BEN ERVAN OVERTUIGD, DAT ER EEN MIDDEL TE VINDEN IS, EN EEN WEG OM DIE „BREEDE KLOOF" TE OVERBRUGGEN WANNEER HET KRIJGSRUMOER VERSTOMD IS.

KAREL K. KRUISINGA

Hoofdredacteur: Frits Barkhuis, Amsterdam; Plv. Hoofdredacteur: Bob ter Schiphorst, Amsterdam; Drukker; Drukkerij v/h Bosch & Zn., Utrecht; Uitgave: Nat. Jeugdstorm. Verschijnt wekelijks. Abonnementsprijs f 1,— p. j. Losse nummers 5 cent. P.V. 2091/2. K 2350.